

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Édes oltár

A felhők Isten és ember között, a felhők
eltakarják, amit az ember tudhat
Istenről, amit az Isten nem akar
tudni az emberről. Mindig felhővel
képzellek el, ott lebeg arcod előtt, mögüle
az isten se képzelhet szebb jövőt
magának, amikor az arcod kitisztul. De előbb
még gomolyog, akár forró víz fölött
a gőz hidegben, körbefolyja a szemszögdrödet.
Hajad mint a fehér vaj, hozzáérni csúszik
a szenvedély és a rémület. Megrémülök,
mennyit tudhat rólam egy felhő
mögötti arc, mikor öllelek,
mintha a sírban is vatta várna rám.

* * *

Reggelre kivettem a mézet.
Aranysárga horpadás egy hason. Az üveg
áttetsző, a mézen át a szobám
egy ikon. Egyetlen mézcsöpp édesebb:
a csók előtti kiválásban nincs annyi
égető cukor. A mézpergető módszeresen
szabadul az édes folyótól. Ennyi a szájalom.
Kit siratok? Ha folyik a méz, kenem kezemre,
kenyérre, kőre. Egy mézcsepp után

mindig jön egy másik. Súlyosabban ragadok,
mint a magzatok.

* * *

Agnoszkáltam egy halottat. Ismerős,
mondtam ismeretlenül. Ebben a
szemben ikrás fájdalom – elalvás előtti
fejfájás sűríti így a homlok mögé a
megbánást, hogy valaki meg akart halni,
és csak elaludt. Agnoszkáltam egy halottat,
a lábak kék-bordás oszlopok. Az orr hegyes,
mintha lehetne használni másra, illatokra,
mondjuk, nemcsak meghalásra. A csípő
körül a felkövesedő levegő készen áll
a kriptára. Illata édes. Agnoszkáltam,
ismerős. A halottakban sokkal könnyebb
bárkit felismerni.